

ÖZGÜR ÖZTÜRK ARI

6 Kasım 1975'te Kırıkkale'de doğdu. İlkokul, ortaokul ve liseyi Kırıkkale'de tamamladı. Selçuk Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümünden 1997 yılında mezun oldu. Özel sektörde yaklaşık iki yıl üretim planlama mühendisi olarak görev yaptıktan sonra Kütahya'da kamu görevine başlamış ve yüksek lisansını Kütahya Dumlupınar Üniversitesi'nde tamamlamış olup hâlihazırda Konya'da bir kamu kuruluşunda görev yapmaktadır.

Çalışan bir kadın, bir eş ve annedir.

Duygularını ifade edebilmenin en özgür yolu olarak tanımladığı yazmaya lise yıllarında başlamıştır. Halen devam ettirdiği *Günlük*, *Sevgi Defteri* ve *Nefret Defteri* alışkanlığıyla birlikte çok sayıda hikâye ve denemeleri olan Özgür Öztürk Ari'nin, yayınlanan ilk eseri olan *Şenay*, gerçek bir hikâyenin kurgusudur. Kendi tanımlamasıyla: Çok seslidir, sessizdir, yapayalnız ve çok kalabalıktır.

Instagram: ozgur.ozturkari

Şenay

Özgür Öztürk Arı

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Editör: Rana Öztarsu

Kapak Tasarımı: Aynur Kızılırmak

Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

ISBN 978-625-7220-69-9

1. Baskı: Mayıs 2022

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemдар Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

Özgür Öztürk Arı

Şenay

Nereden başlanır bilmiyorum.
Hayat bir döngü mü aslında?
Bazılarımız daha mı şanslı?
Ya da tam tersi...

tamadrem.com

Doktor Cem ve annesine...

Sözün kıymetini “Lal” olandan,
Ekmeğin kıymetini “Aç” olandan,
Aşkın kıymetini “Hiç” olandan öğren.
Şems-i Tebrizi

Tüm sevdiklerime teşekkür ederim...

Bir yanım kulaklarımdan aylarca geçmeyen
sessiz çığlıkları dinlerken,
diğer yanım yüreğime söz geçiremiyordu:
Neden, neden, neden? Diye.
Sonra sustum, vazgeçtim, bırakacaktım artık.
Ve neyi olduğunu bile bilmeden beklemeye başladım...

Başlangıç

2013 Mayıs Ayı

Yıllardır alışık olduğum ayrılış töreni bu kez biraz farklıydı. Ardı sıra hızla gelişen olayların yüreğime verdiği karşı konulamaz heyecanla ayrılığın hüznü birbirine karışıyordu. Çok heyecanlıydım. Nasıl da hızla gelişivermişti olaylar.

Herkesin bir başlangıç dönemi vardır ya, benim başlangıçlarım da genelde mayıs aylarına denk gelir.

Ayrılıkları ve vedaları herkes gibi ben de sevmem, ama yeni bir öykü, bambaşka hayatlar ve insanlarla karşılaşacak olmak, ruhumu bir başka tazelemişti sanki. Yıllardır beni evden Ankara'ya uğurlayan ailem, bu kez sadece adını duydukları ve şimdiye kadar hiç gitmedikleri bir yere uğurlamak için, içlerinde bin bir endişeyle Ankara'ya kadar gelmişlerdi. Aslında pek korumacı bir aile sayılmazlar, kararlarımın saygı duyar ve neredeyse her durumda beni desteklerlerdi ama nedense babamın benden ayıramadığı gözleri çakmak çakmak, annemin dudakları ettiği dualarla kıpır kıpırdı. İkisinin de gözyaşları yanaklarına bir an önce dökülmek için otobüsün hareketlenmesini bekliyor olmalıydı. İyice duygusallaşmışlardı bizimkiler, ellili yaşlarına ramak kalmıştı. Haliyle yaşlanıyorlardı, istemesem de istemeseler de...

Muavinin doğulu şivesiyle, "Darende yolcusu kalmasın" yaygarası ve ardından takındığı ciddi tavırla bunun son uyarı olduğunu anlamış, annemle babamı belki bir yıllık sarılıp, öpmüştüm.

Gözyaşlarım yine söz dinlememiş ve tutamamıştım onları. Bizimkilerse ağlamak iyi olmaz inancıyla hâlâ direniyorlardı.

“Sizi çok seviyorum, her gün telefonla konuşuruz, görüntülü de konuşuruz, beni merak etmeyin, bilirsiniz başımın çaresine bakarım, kendime çok iyi bakarım,” dedim. Cümlemin sonunda sesim titremiş, neyse ki gürültüden duymamışlardı.

Uzun uzun el salladım onlara. Otobüsün egzozundan çıkan dumanlar ciğerlerimi kaplasa da, dudaklarım gülümserken öksürüğümü içime vermiştim, yoksa aklı bende kalırdı anneciğimin, bilirim. Yıllarca geceleri az beklemedi başımda, ben astım atakları geçirirken.

Malatya, Darende 11.00 otobüsü, yolculuk 6 saat civarında sürecekti. Otobüs pek dolu sayılmasa da iki bebek yolcunun, tüm sevimliliklerine karşın agresif etkileşimleri sessizliği bozuyordu. Bir de konuşmaya hazır bekleyen Sait, kendisi bu başlangıcın diğer kahramanıydı. Üniversiteye başladığım günden beri tanıdığım, benden iki dönem üstte olan, artık asistan olmanın verdiği özgüveni olsa da, arkadaşım olarak mütevazılığından ve edepli davranışlarından hiç ödün vermeyen eşsiz insanlardan biri. Ben de ona başkalarının yanında yeni görevine uygun davranıyor, saygıda kusur etmiyordum. Aslında o aksini düşünse de çok yakın arkadaşım sayılmazdı Sait. Ancak anneler bile onun en yakın arkadaşlarından biri olduğunu düşünüyorlardı. Gerçi bir açıdan iyiydi bu durum, en azından bu başlangıçta yanımda Sait olduğu için gönülleri daha rahattı.

Kitabımı açtım. Dante - *İlahi Komedya II*. Severek okuyordum ama okumak ne mümkündü. Bebekler birbirlerinden feyz alıp bir ağlama seremonisi başlatmışlar, birinin annesi susturmayı başarsa da diğeri yeniden aynı döngüyü başlatıyordu. Yolcu teyzeler kısa aralar vermeleri için çantalarından sihirli değnekleri, topitopları çıkarıp zaman kazanıyorlardı. Bir de şeker zararlı derler...

Kulaklığımı takıp, hemen gözlerimi kapattım; en iyisi uyuymaya çalışmaktı. Bebekler bir yana, Sait’le konuşmaya da hiç ni-